

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 576

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 13 august 2010

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 816 din 3 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300 alin. 2 și 3, ale art. 403 alin. 4 și ale art. 581 din Codul de procedură civilă	2-3
Decizia nr. 888 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 219 alin. (1) lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	3-4
Decizia nr. 889 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 119 alin. (1) și art. 120 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	5-6
Decizia nr. 894 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	6-7
Decizia nr. 898 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 154 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	7-8
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.102. — Ordin al ministrului sănătății pentru modificarea și completarea Ordinului ministrului sănătății nr. 1.448/2005 privind categoriile de produse cosmetice și listele cuprinzând substanțele ce pot fi utilizate în compoziția produselor cosmetice	9-10
REPUBLICĂRI	
Legea cetățeniei române nr. 21/1991	11-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 816**

din 3 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300 alin. 2 și 3, ale art. 403 alin. 4 și ale art. 581 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300 alin. 2 și 3, ale art. 403 alin. 4 și ale art. 581 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Mig Air Condition” — S.R.L. în Dosarul nr. 687/1/2010 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 9 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 687/1/2010, **Înalta Curți de Casație și Justiție — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 300 alin. 2 și 3, ale art. 403 alin. 4 și ale art. 581 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Mig Air Condition” — S.R.L. într-un dosar având ca obiect o cerere de suspendare provizorie a unei executări silite.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul consideră că dispozițiile criticate încalcă dreptul său de proprietate. Astfel, s-a arătat că, prin hotărârea a cărei suspendare s-a solicitat, instanța a stabilit în patrimoniul său dreptul asupra unui bun. În condițiile în care textul de lege obligă partea la depunerea unei cauțiuni de numai 10%, cuantumul acesteia nu este de natură a acoperi prejudiciul creat în eventualitatea în care în perioada în care operează suspendarea executării debitorul ar deveni insolubil. În această situație obligația constituțională a statului, stabilită în art. 44 din Constituție, nu mai poate fi îndeplinită și nici garantată. În opinia autorului excepției, toate dispozițiile legale referitoare la suspendarea executării silite sunt neconstituționale. Pentru a se respecta dreptul de proprietate, textele de lege invocate ca neconstituționale ar trebui, în opinia autoarei, să prevadă, pe lângă obligația depunerii unei cauțiuni, și consemnarea efectivă a dreptului real.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 300 alin. 2 și 3, ale art. 403 alin. 4 și ale art. 581 din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următorul conținut:

— Art. 300 alin. 2 și 3: *„La cerere, instanța sesizată cu judecarea recursului poate dispune, motivat, suspendarea executării hotărârii recurate și în alte cazuri decât cele la care se referă alin. 1.*

Suspendarea la cerere a executării hotărârii poate fi acordată numai după depunerea unei cauțiuni ce se va stabili, prin încheiere, cu ascultarea părților în camera de consiliu, scop în care acestea vor fi citate în termen scurt, chiar înainte de primul termen de judecată, dacă este cazul. Dispozițiile art. 403 alin. 3 și 4 se aplică în mod corespunzător.”;

— Art. 403 alin. 4: *„În cazuri urgente, dacă s-a plătit cauțiunea, președintele instanței poate dispune, prin încheiere și fără citarea părților, suspendarea provizorie a executării până la soluționarea cererii de suspendare de către instanță, încheierea nu este supusă niciunei căi de atac. Cauțiunea care trebuie depusă este în cuantum de 10% din valoarea obiectului cererii sau de 500 lei pentru cererile neevaluabile în bani. Cauțiunea depusă este deductibilă din cauțiunea stabilită de instanță, dacă este cazul.”;*

— Art. 581: *„Instanța va putea să ordone măsuri vremelnice în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări.*

Cererea de ordonanță președințială se va introduce la instanța competentă să se pronunțe asupra fondului dreptului.

Ordonanța va putea fi dată și fără citarea părților și chiar atunci când există judecata asupra fondului. Judecata se face de urgență și cu precădere. Pronunțarea se poate amâna cu cel mult 24 de ore, iar motivarea ordonanței se face în cel mult 48 de ore de la pronunțare.

Ordonanța este vremelnică și executorie. Instanța va putea hotărî ca executarea să se facă fără somație sau fără trecerea unui termen.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 privind dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor art. 300 alin. 2 și art. 403 alin. 4, prin raportare la critici asemănătoare, constatând că sunt constituționale. Astfel, prin Decizia nr. 991 din 6 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 4 decembrie 2007, Curtea a reținut că dispozițiile de lege criticate, potrivit cărora, în cazuri urgente, președintele instanței poate dispune suspendarea executării, reprezintă o măsură cu caracter vremelnic, dispusă tocmai în scopul protejării acestui drept.

Considerentele și soluția acestei decizii sunt valabile și în cauza de față, inclusiv în privința dispozițiilor art. 300 alin. 3 din Codul de procedură civilă, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții Constituționale.

În ceea ce privește dispozițiile art. 581 din Codul de procedură civilă, Curtea s-a pronunțat în numeroase rânduri. Astfel, prin Decizia nr. 244 din 4 martie 2008, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 288 din 14 aprilie 2008, Curtea a statuat că prin procedura de urgență instituită de art. 581 din Codul de procedură civilă nu numai că nu se aduce vreo îngrădire dreptului oricărei persoane de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime, ci, dimpotrivă, se creează o posibilitate în plus pentru cel vătămat într-un drept legitim de a se adresa justiției, prin cerere de ordonanță președințială, și aceasta în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluțiile deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300 alin. 2 și 3, ale art. 403 alin. 4 și ale art. 581 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Mig Air Condition” — S.R.L. în Dosarul nr. 687/1/2010 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 888

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 219 alin. (1) lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât autorul acesteia solicită, în realitate, interpretarea într-un anumit sens a textului legal criticat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 219 lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Dumitru Manoli în Dosarul nr. 11.511/197/2008 al Tribunalului Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Prin Încheierea din 30 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 11.511/197/2008, **Tribunalul Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 219 lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Dumitru Manoli într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei sentințe prin care

plângerea contravențională a autorului excepției de neconstituționalitate a fost respinsă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că modul concret în care organele fiscale au întreprins o acțiune de control fiscal determină neconstituționalitatea textului legal criticat.

Tribunalul Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât autorul excepției nu invocă în susținerea acesteia niciun text constituțional.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999 la care trimite textul legal criticat este abrogată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie art. 219 lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, cu modificările și completările ulterioare. În realitate, obiect al excepției în constituie prevederile art. 219 alin. (1) lit. e) din acest cod, care au următorul cuprins:

„(1) *Constituie contravenții următoarele fapte: [...]*

e) *neducerea la îndeplinire a măsurilor stabilite potrivit art. 79 alin. (2), art. 80 alin. (4) și art. 105 alin. (9).*”

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 219 alin. (1) lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Dumitru Manoli în Dosarul nr. 11.511/197/2008 al Tribunalului Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Benke Károly

Autorul excepției nu invocă în susținerea acesteia niciun text constituțional.

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, prin raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea constată următoarele:

Prin Decizia nr. 566 din 4 decembrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 11 februarie 1998, a statuat că, potrivit prevederilor cuprinse în art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, republicată, sunt neconstituționale acele prevederi legale care încalcă dispozițiile sau principiile Constituției, iar potrivit art. 146 lit. d) din Legea fundamentală și art. 29 din Legea nr. 47/1992, Curtea urmează să se pronunțe asupra constituționalității prevederii atacate numai în limitele sesizării. „*Așadar, neindicarea de către autorul excepției a normei constituționale pentru care consideră că textul legal atacat este neconstituțional constituie un motiv de respingere a excepției, întrucât ea nu constituie o veritabilă excepție de neconstituționalitate, în sensul constituțional al termenului. Această consecință se impune, întrucât jurisdicția constituțională nu se poate substitui părții în privința invocării motivului de neconstituționalitate, pentru că un control din oficiu este inadmisibil, având în vedere că nu se poate exercita, decât la sesizare, controlul pe calea excepției de neconstituționalitate. În acest sens este și practica jurisdicțională a Curții Constituționale cu privire la inadmisibilitatea invocării unei excepții direct în fața acesteia care, în toate cazurile, s-a referit la motive noi de neconstituționalitate ce nu fuseseră ridicate prin încheierea de sesizare.*”

Astfel, în cauza de față, instanța de judecată ar fi trebuit să fie cea care să califice în final cererea părții ca fiind sau nu o veritabilă excepție de neconstituționalitate în sensul art. 146 lit. d) din Constituție. În lipsa indicării unui text constituțional încălcat, ca cerință minimă, era evident că cererea părții nu putea fi calificată ca fiind o excepție de neconstituționalitate în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, iar instanța de judecată nu ar fi trebuit să sesizeze Curtea Constituțională, ci să o respingă ca inadmisibilă în temeiul art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992. În aceste condiții, o atare cerere nu este decât o simplă apărare invocată de către parte în procesul său pendinte. Eventual, instanța de judecată, ținând cont de rolul său activ, ar fi trebuit să îi pună în vedere părții să își motiveze cererea pentru a putea sesiza Curtea Constituțională cu o excepție de neconstituționalitate.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 889

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 119 alin. (1) și art. 120 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 119 alin. (1) și art. 120 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, cu modificările și completările ulterioare. Textele criticate au următorul cuprins:

— Art. 119 alin. (1): „(1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere.”;

— Art. 120 alin. (7): „(7) Nivelul dobânzii de întârziere este de 0,05% pentru fiecare zi de întârziere și poate fi modificat prin legile bugetare anuale.”

Textele constituționale invocate sunt cele ale art. 44 alin. (2) și (8) privind dreptul de proprietate privată și art. 136 alin. (5) privind dreptul de proprietate.

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, prin raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea constată că, ulterior sesizării sale, noțiunea de majorări de întârziere a fost înlocuită cu cea de dobânzi/penalități de întârziere, după caz, iar cuantumul lor a fost diminuat la 0,05% față de 0,1% cât era anterior sesizării Curții Constituționale. Toate aceste modificări legislative nu afectează fondul problemei deduse judecății Curții, astfel încât instanța constituțională este competentă a judeca pe fond prezenta cauză.

Astfel, textele legale criticate reprezintă o măsură de politică fiscală pe care legiuitorul a instituit-o în vederea sancționării conduitei culpabile pe care contribuabilii o au prin neachitarea la termenul de scadență a obligațiilor de plată. O atare sancțiune, evident, are o repercusiune directă cu privire la patrimoniul debitorului, însă diminuarea corespunzătoare a patrimoniului acestuia se datorează faptei culpabile pe care a săvârșit-o. Prin urmare, nu se pune problema răsturnării prezumției dobândirii licite a averii sau a încălcării dreptului de proprietate al debitorului obligației fiscale.

De asemenea, faptul că legiuitorul a stabilit nivelul dobânzii de întârziere la 0,1% pentru fiecare zi de întârziere nu are relevanță constituțională din moment ce o atare valoare nu este excesivă, ci este stabilită într-un quantum rezonabil, dar suficient de disuasiv pentru a nu își pierde rațiunea pentru care au fost instituite aceste dobânzi de întârziere, și anume de a obliga debitorii obligațiilor fiscale să își execute întru totul și până la termenul scadent obligațiile pe care le au în raport cu bugetul de stat.

De altfel, Curtea nu ar putea să modifice nivelul dobânzilor de întârziere stabilite prin lege sau să introducă anumite criterii pentru determinarea nivelului acestora, întrucât o atare competență aparține, în mod exclusiv, legiuitorului.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 119 alin. (1) și art. 120 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Cabinetul de expertiză contabilă — Ana Andriuc în Dosarul nr. 1.173/111/CA/2008 al Curții de Apel Oradea — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.173/111/CA/2008, **Curtea de Apel Oradea — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 119 alin. (1) și art. 120 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Cabinetul de expertiză contabilă — Ana Andriuc într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ fiscal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că nivelul majorărilor de întârziere ar trebui să fie stabilit în funcție de anumite elemente obiective, care să fie corelate cu starea economiei. În lipsa unor astfel de elemente, stabilirea majorărilor de întârziere apare ca fiind arbitrară. În fine, se arată că aceste majorări nu ar trebui să existe sau să fie la un nivel foarte scăzut, compatibil cu starea economiei.

Curtea de Apel Oradea — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 119 alin. (1) și art. 120 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Cabinetul de expertiză contabilă — Ana Andriuc în Dosarul nr. 1.173/111/CA/2008 al Curții de Apel Oradea — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 894

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ericonf” — S.R.L. din Focșani în Dosarul nr. 11.614/231/2009 al Tribunalului Vrancea — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 11.614/231/2009, **Tribunalul Vrancea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ericonf” — S.R.L. din Focșani într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei sentințe prin care a fost admisă cererea de ordonanță președințială în materie fiscală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile legale criticate îngredesc dreptul de acces liber la justiție din moment ce suspendarea provizorie a executării silite în condițiile art. 403 alin. (4) din Codul de procedură civilă nu

poate fi dispusă în cazul în care creditor este statul prin organele sale fiscale. Este limitat astfel accesul debitorului de a formula o atare cerere în fața instanțelor judecătorești și se creează o poziție privilegiată a statului în raport cu ceilalți creditori.

Tribunalul Vrancea — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 172 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, care au următorul cuprins:

„(2) *Dispozițiile privind suspendarea provizorie a executării silite prin ordonanță președințială prevăzute de art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă nu sunt aplicabile.*”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi și ale art. 21 privind accesul liber la justiție. Totodată, se consideră a fi încălcate și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și ale libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Prin Decizia nr. 553 din 9 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 357 din 27 mai 2009, verificând constituționalitatea textului art. 172 alin. (2) din Codul de procedură fiscală în raport cu art. 21 din Constituție, Curtea a statuat că, „în temeiul prevederilor art. 215 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, «instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune de până la 20% din cuantumul sumei contestate», ceea ce presupune că executarea silită nu mai poate avea loc.

Așadar, Curtea a constatat că „acest mijloc procedural de contestare a titlului de creanță conferă garanții suficiente în sensul efectivității dreptului de acces la justiție, astfel încât măsura procesuală prevăzută de art. 403 alin. 2 din Codul de procedură civilă ar fi de natură doar să genereze tergiversarea executării obligațiilor fiscale.

În temeiul dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are deplina libertate să reglementeze prin lege norme de procedură, cu condiția ca acestea să nu fie contrare Constituției. Împrejurarea că nu se aplică dispozițiile referitoare la suspendarea provizorie a executării silită prin ordonanța președințială, prevăzute la art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă, nu are semnificația încălcării dispozițiilor art. 21

din Constituție, câtă vreme, anterior executării silită, debitorul a putut uza de toate căile legale pentru a stabili cu claritate atât suma datorată, cât și termenul de plată sau a suspendat chiar, la instanța competentă, executarea actului administrativ fiscal, beneficiind astfel de suficiente garanții privind accesul liber la justiție”.

Cu privire la critica de neconstituționalitate ce vizează încălcarea art. 16 din Constituție, se observă că instanța constituțională, prin Decizia nr. 1.357 din 27 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 9 decembrie 2009, a stabilit că „dreptul fiscal și procedura fiscală fac parte din dreptul public, ceea ce înseamnă că subiecții unor atari raporturi nu pot fi egali în drepturi și obligații. Astfel, unul dintre subiectele raportului de drept fiscal, și anume organul fiscal, are o poziție dominantă, fiind înzestrat cu exercițiul puterii de stat”. Raportând acest considerent la situația de față, Curtea constată că textul legal criticat este o prevedere derogatorie de la Codul de procedură civilă, iar rațiunea sa constă în faptul că asigură celeritatea desfășurării procedurilor fiscale și, în final, ritmicitatea încasărilor la bugetul de stat. Această rațiune constituie o justificare obiectivă și rezonabilă a acestei excepții de la regula consacrată de prevederile Codului de procedură civilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ericonf” — S.R.L. din Focșani în Dosarul nr. 11.614/231/2009 al Tribunalului Vrancea — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 898

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 154 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 154 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Sergiu Gheorghe Pană în Dosarul nr. 3.150/288/2009 al Judecătoriei Râmnicu Vâlcea.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.150/288/2009, **Judecătoria Râmnicu Vâlcea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 154 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție**

ridicată de Sergiu Gheorghe Pană într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât permit organului fiscal să sechestreze și să indisponibilizeze bunuri proprietate privată, ceea ce determină limitarea posibilității proprietarilor bunurilor de a dispune de acestea.

Judecătoria Râmnicu Vâlcea, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 154 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, care au următorul cuprins:

„(5) Executorul fiscal care aplică sechestrul încheie un proces-verbal de sechestrul, dispozițiile art. 151 alin. (9) și (10) și ale art. 152 alin. (1) și (2) fiind aplicabile.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată, art. 45 privind libertatea economică și art. 136 privind proprietatea.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate fac referire la art. 151 alin. (9) și (10) din Codul de procedură fiscală, care prevăd că, de la data întocmirii procesului-verbal de sechestrul, bunurile

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 154 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Sergiu Gheorghe Pană în Dosarul nr. 3.150/288/2009 al Judecătoriei Râmnicu Vâlcea.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Benke Károly

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

pentru modificarea și completarea Ordinului ministrului sănătății nr. 1.448/2005 privind categoriile de produse cosmetice și listele cuprinzând substanțele ce pot fi utilizate în compoziția produselor cosmetice

Văzând Referatul de aprobare al Direcției sănătate publică și control în sănătate publică din cadrul Ministerului Sănătății nr. 6.896/2010,

în conformitate cu prevederile art. 6 lit. f) pct. 1 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului sănătății nr. 1.448/2005 privind categoriile de produse cosmetice și listele cuprinzând substanțele ce pot fi utilizate în compoziția produselor cosmetice, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 și 71 bis din 26 ianuarie 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La anexa III, partea 1 „Substanțele care pot fi folosite numai în anumite condiții și limite de admisibilitate”, după

poziția 206 se introduc trei noi poziții, pozițiile 207—209, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

2. La anexa III, partea 2 „Lista substanțelor admise provizoriu”, pozițiile 26 și 29 se abrogă.

3. La anexa VI, partea 1 „Lista conservanților admiși”, după poziția 57 se introduce o nouă poziție, poziția 58, cu următorul cuprins:

Nr. crt.	Nr. COLIPA	Substanța	Concentrația maximă admisă	Limitări sau cerințe	Condițiile utilizării și precauții care trebuie să fie menționate pe etichetă
0	1	2	3	4	5
„58		Ethyl Lauroyl Arginate HCl (INCI) (*) (****) Clorhidrat de etil-N α -dodecanoil-L-arginat Nr. CAS 60372-77-2 Nr. CE 434-630-6	0,4 %	A nu se utiliza în produse pentru buze, în produse pentru cavitatea orală și în produse sub formă de spray-uri.	

Notă explicativă:

(****) Pentru alte utilizări decât cele de conservanți, a se vedea anexa III partea 1 poziția 207.”

Art. II. — (1) Dispozițiile prevăzute la art. I pct. 1 pentru poziția 207 din anexa la prezentul ordin și dispozițiile art. I pct. 3 intră în vigoare la data de 1 martie 2011.

(2) Dispozițiile prevăzute la art. I pct. 1 pentru pozițiile 208 și 209 din anexa la prezentul ordin, precum și dispozițiile pct. 2 intră în vigoare la data de 1 decembrie 2010, cu excepția prevederilor de la poziția 208 din coloana 5 „Condițiile de folosire și precauțiile care trebuie menționate pe etichetă”.

(3) Este interzisă introducerea pe piață de către producătorii din statele Uniunii Europene și importatorii a produselor cosmetice care nu se conformează dispozițiilor de la poziția 208 din coloana 5 „Condițiile de folosire și precauțiile care trebuie menționate pe etichetă” din anexă, după data de 1 noiembrie 2011.

(4) Este interzisă comercializarea sau furnizarea către consumatorul final a produselor cosmetice care nu se

conformează prevederilor de la poziția 208 din coloana 5 „Condițiile de folosire și precauțiile care trebuie menționate pe etichetă” din anexă, după data de 1 noiembrie 2012.

(5) După datele prevăzute la art. II alin. (1) și (2) este interzisă punerea pe piață, vânzarea sau punerea la dispoziția consumatorului final a produselor cosmetice care nu se conformează prevederilor prezentului ordin.

Art. III. — Direcțiile de specialitate din cadrul Ministerului Sănătății și direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. IV. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Prezentul ordin transpune prevederile Directivei 2010/3/UE a Comisiei din 1 februarie 2010 de modificare în scopul adaptării anexelor III și VI la progresul tehnic a Directivei 76/768/CEE a Consiliului cu privire la produsele cosmetice, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 29 din 2 februarie 2010,

și ale Directivei 2010/4/UE a Comisiei din 8 februarie 2010 de modificare, în scopul adaptării anexei III la progresul tehnic, a Directivei 76/768/CEE a Consiliului cu privire la produsele cosmetice, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 36 din 9 februarie 2010.

p. Ministrul sănătății,
Raed Arafat,
subsecretar de stat

București, 6 august 2010.
Nr. 1.102.

ANEXĂ

Nr. crt.	Substanța/Denumirea INCI	Domeniul de aplicare	Concentrația maximă admisă în produsul cosmetic finit	Alte limitări și exigențe	Condițiile de folosire și precauțiile care trebuie menționate pe etichetă
0	1	2	3	4	5
207	Ethyl Lauroyl Arginate HCl (INCI) (10) Clorhidrat de etil-N α -dodecanoil-L-arginat Nr. CAS 60372-77-2 Nr. CE 434-630-6	a) săpun; b) șampoane antimătreață; c) deodorante, cu excepția celor sub formă de spray-uri.	0,8%	În alte scopuri decât pentru a inhiba dezvoltarea microorganismelor în produs. Acest scop trebuie să reiasă clar din prezentarea produsului.	
208	1-(beta-aminoetil) amino-4-(beta-hidroxietil) oxi-2-nitrobenzen și sărurile sale HC Orange No. 2 Nr. CAS 85765-48-6 EINECS 416-410-1	Substanță de colorare a părului utilizată în produsele neoxidante pentru vopsirea părului	1,0%	— A nu se folosi cu sisteme nitrozante — Conținut maxim de nitrozamină: 50 μg/kg — A se păstra în recipiente fără nitriți	 Coloranții pentru păr pot cauza reacții alergice severe. Citiți și urmați instrucțiunile. Acest produs nu este destinat pentru uzul persoanelor cu vârsta sub 16 ani. Tatuajele temporare cu „henna neagră” vă pot crește riscul de alergie. Nu vă colorați părul dacă: — Aveți o erupție pe față sau aveți scalp sensibil, iritat sau cu leziuni; — Ați avut vreodată orice reacție după colorarea părului; — Ați avut în trecut o reacție la un tatuaj temporar cu „henna neagră”.
209	2-[(2-metoxi-4- nitrofenil) amino]etanol și sărurile sale 2-Hydroxyethylamino- 5-nitroanisole Nr. CAS 66095-81-6 EINECS 266-138-0	Substanță de colorare a părului utilizată în produsele neoxidante pentru vopsirea părului	0,2%	— A nu se folosi cu sisteme nitrozante — Conținut maxim de nitrozamină: 50 μg/kg — A se păstra în recipiente fără nitriți	

(10) Pentru utilizare în calitate de conservant, a se vedea anexa VI partea 1 poziția 58.

REPUBLICĂRI

LEGEA

cetățeniei române nr. 21/1991*

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Cetățenia română este legătura și apartenența unei persoane fizice la statul român.

(2) Cetățenii români sunt egali în fața legii; numai ei vor fi admiși în funcțiile publice civile și militare.

(3) Cetățenii României se bucură de protecția statului român.

Art. 2. — Modurile de dobândire și de pierdere a cetățeniei române sunt cele prevăzute în prezenta lege.

Art. 3. — Încheierea, declararea nulității, anularea sau desfacerea căsătoriei între un cetățean român și un străin nu produce efecte asupra cetățeniei soților.

CAPITOLUL II

Dobândirea cetățeniei române

Art. 4. — Cetățenia română se dobândește prin:

- a) naștere;
- b) adopție;
- c) acordare la cerere.

A. Prin naștere

Art. 5. — (1) Copiii născuți pe teritoriul României, din părinți cetățeni români, sunt cetățeni români.

(2) Sunt, de asemenea, cetățeni români cei care:

- a) s-au născut pe teritoriul statului român, chiar dacă numai unul dintre părinți este cetățean român;
- b) s-au născut în străinătate și ambii părinți sau numai unul dintre ei are cetățenia română.

(3) Copilul găsit pe teritoriul statului român este considerat cetățean român, până la proba contrarie, dacă niciunul dintre părinți nu este cunoscut.

B. Prin adopție

Art. 6. — (1) Cetățenia română se dobândește de către copilul cetățean străin sau fără cetățenie prin adopție, dacă

adoptatorii sunt cetățeni români. În cazul în care adoptatul este major, este necesar consimțământul acestuia.

(2) În cazul în care numai unul dintre adoptatori este cetățean român, cetățenia adoptatului minor va fi hotărâtă, de comun acord, de către adoptatori. În situația în care adoptatorii nu cad de acord, instanța judecătorească competentă să încuviințeze adopția va decide asupra cetățeniei minorului, ținând seama de interesele acestuia. În cazul copilului care a împlinit vârsta de 14 ani este necesar consimțământul acestuia.

(3) Dacă adopția se face de către o singură persoană, iar aceasta este cetățean român, minorul dobândește cetățenia adoptatorului.

Art. 7. — (1) În cazul declarării nulității sau anulării adopției, copilul care nu a împlinit vârsta de 18 ani este considerat că nu a fost niciodată cetățean român, dacă domiciliază în străinătate sau dacă părăsește țara pentru a domicilia în străinătate.

(2) În cazul desfacerii adopției copilul care nu a împlinit vârsta de 18 ani pierde cetățenia română pe data desfacerii adopției, dacă acesta domiciliază în străinătate sau dacă părăsește țara pentru a domicilia în străinătate.

C. Prin acordare la cerere

Art. 8. — (1) Cetățenia română se poate acorda, la cerere, persoanei fără cetățenie sau cetățeanului străin, dacă îndeplinește următoarele condiții:

a) s-a născut și domiciliază, la data cererii, pe teritoriul României sau, deși nu s-a născut pe acest teritoriu, domiciliază în condițiile legii pe teritoriul statului român de cel puțin 8 ani sau, în cazul în care este căsătorit și conviețuiește cu un cetățean român, de cel puțin 5 ani de la data căsătoriei;

b) dovedește, prin comportament, acțiuni și atitudine, loialitate față de statul român, nu întreprinde sau sprijină acțiuni împotriva ordinii de drept sau a securității naționale și declară că nici în trecut nu a întreprins asemenea acțiuni;

c) a împlinit vârsta de 18 ani;

*) Republicată în temeiul art. 21 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 5/2010 pentru înființarea, organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Cetățenie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 93 din 10 februarie 2010, aprobată cu modificări prin Legea nr. 112/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 405 din 17 iunie 2010, dându-se textelor o nouă numerotare.

Legea cetățeniei române nr. 21/1991 a mai fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 6 martie 2000, iar ulterior a mai fost modificată și completată prin:

— Ordonanța Guvernului nr. 84/2001 privind înființarea, organizarea și funcționarea serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 544 din 1 septembrie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 372/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 447 din 26 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 167/2001 privind suspendarea aplicării prevederilor art. 35 din Legea cetățeniei române nr. 21/1991, republicată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 802 din 14 decembrie 2001, aprobată prin Legea nr. 225/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 290 din 29 aprilie 2002;

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2002 pentru modificarea și completarea Legii cetățeniei române nr. 21/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 18 iunie 2002, aprobată cu modificări prin Legea nr. 542/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 726 din 4 octombrie 2002;

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 160/2002 privind suspendarea aplicării unor dispoziții din Legea cetățeniei române nr. 21/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 850 din 25 noiembrie 2002, aprobată cu modificări prin Legea nr. 165/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 305 din 7 mai 2003;

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2003 pentru modificarea și completarea Legii cetățeniei române nr. 21/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 399 din 9 iunie 2003, aprobată cu modificări prin Legea nr. 405/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 721 din 15 octombrie 2003;

— Legea nr. 248/2003 pentru completarea Legii cetățeniei române nr. 21/1991, republicată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 414 din 13 iunie 2003;

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 87/2007 pentru modificarea Legii cetățeniei române nr. 21/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 634 din 14 septembrie 2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 70/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 283 din 11 aprilie 2008;

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 147/2008 pentru modificarea și completarea Legii cetățeniei române nr. 21/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 765 din 13 noiembrie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 171/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 321 din 14 mai 2009;

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 36/2009 pentru modificarea și completarea Legii cetățeniei române nr. 21/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 21 aprilie 2009, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 354/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 781 din 16 noiembrie 2009.

d) are asigurate în România mijloace legale pentru o existență decentă, în condițiile stabilite de legislația privind regimul străinilor;

e) este cunoscut cu o bună comportare și nu a fost condamnat în țară sau în străinătate pentru o infracțiune care îl face nedemn de a fi cetățean român;

f) cunoaște limba română și posedă noțiuni elementare de cultură și civilizație românească, în măsură suficientă pentru a se integra în viața socială;

g) cunoaște prevederile Constituției României și imnul național.

(2) Termenele prevăzute la alin. (1) lit. a) pot fi reduse până la jumătate în următoarele situații:

a) solicitantul este o personalitate recunoscută pe plan internațional;

b) solicitantul este cetățeanul unui stat membru al Uniunii Europene;

c) solicitantul a dobândit statut de refugiat potrivit prevederilor legale în vigoare;

d) solicitantul a investit în România sume care depășesc 1.000.000 de euro.

(3) Dacă cetățeanul străin sau persoana fără cetățenie care a solicitat să i se acorde cetățenia română se află în afara teritoriului statului român o perioadă mai mare de 6 luni în cursul unui an, anul respectiv nu se ia în calcul la stabilirea perioadei prevăzute la alin. (1) lit. a).

Art. 9. — (1) Copilul născut din părinți cetățeni străini sau fără cetățenie și care nu a împlinit vârsta de 18 ani dobândește cetățenia română o dată cu părinții săi.

(2) În cazul în care numai unul dintre părinți dobândește cetățenia română, părinții vor hotărî, de comun acord, cu privire la cetățenia copilului. În situația în care părinții nu cad de acord, tribunalul de la domiciliul minorului va decide, ținând seama de interesele acestuia. În cazul copilului care a împlinit vârsta de 14 ani este necesar consimțământul acestuia.

(3) Copilul dobândește cetățenia română pe aceeași dată cu părintele său.

(4) În cazul în care minorul a dobândit cetățenia română în condițiile alin. (1) sau (2) și nu a fost inclus în certificatul de cetățenie al părintelui sau nu i s-a eliberat certificat de cetățenie potrivit dispozițiilor art. 20 alin. (5) sau (7), părinții sau, după caz, părintele, cetățeni români, pot solicita transcrierea ori înscrierea în registrele de stare civilă române a certificatelor sau extraselor de stare civilă eliberate de autoritățile străine în condițiile Legii nr. 119/1996*) cu privire la actele de stare civilă, republicată.

(5) Copilul care a împlinit vârsta de 14 ani poate formula în nume propriu cererea de transcriere sau înscriere a certificatului ori extrasului de naștere. În acest caz, dovada cetățeniei minorului se face cu cartea de identitate sau pașaportul emis/emis de autoritățile române părintelui ori cu certificatul prevăzut la art. 20 alin. (4).

Art. 10. — (1) Cetățenia română se poate acorda și persoanelor care au pierdut această cetățenie, precum și descendenților acestora până la gradul II inclusiv și care cer redobândirea ei, cu păstrarea cetățeniei străine și stabilirea domiciliului în țară sau cu menținerea acestuia în străinătate, dacă îndeplinesc în mod corespunzător condițiile prevăzute la art. 8 alin. (1) lit. b)—e).

(2) Dispozițiile alin. (1) se aplică și apatrizilor foști cetățeni români și descendenților acestora până la gradul II inclusiv.

(3) Redobândirea cetățeniei de către unul dintre soți nu are nicio consecință asupra cetățeniei celuilalt soț. Soțul cetățean străin sau fără cetățenie al persoanei care redobândește cetățenia română poate cere acordarea cetățeniei române în condițiile prezentei legi.

Art. 11. — (1) Persoanele care au dobândit cetățenia română prin naștere sau prin adopție și care au pierdut-o din motive neimputabile lor sau această cetățenie le-a fost ridicată fără voia lor, precum și descendenții acestora până la gradul III, la cerere, pot redobândi sau li se poate acorda cetățenia română, cu posibilitatea păstrării cetățeniei străine și stabilirea domiciliului în țară sau cu menținerea acestuia în străinătate, dacă îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 8 alin. (1) lit. b), c) și e).

(2) Dispozițiile art. 10 alin. (2) și (3) se aplică în mod corespunzător.

CAPITOLUL III

Procedura acordării cetățeniei române

Art. 12. — Aprobarea cererilor de acordare ori de redobândire a cetățeniei române se face prin ordin al președintelui Autorității Naționale pentru Cetățenie, pe baza propunerilor Comisiei pentru cetățenie.

Art. 13. — (1) Cererea de acordare sau, după caz, de redobândire a cetățeniei române se formulează în limba română, se adresează Comisiei pentru cetățenie și se depune personal sau, în cazuri temeinic justificate, prin mandatar cu procură specială și autentică la sediul Autorității Naționale pentru Cetățenie, fiind însoțită de acte care dovedesc îndeplinirea condițiilor prevăzute de prezenta lege.

(2) Cererile de redobândire sau de acordare a cetățeniei române întemeiate pe dispozițiile art. 10 alin. (1) și art. 11 pot fi depuse și la misiunile diplomatice sau la oficiile consulare ale României. În cazul în care cererile au fost depuse la misiunile diplomatice sau la oficiile consulare ale României, acestea vor fi trimise de îndată Comisiei pentru cetățenie din cadrul Autorității Naționale pentru Cetățenie.

Art. 14. — (1) Comisia pentru cetățenie, denumită în continuare *Comisia*, entitate fără personalitate juridică din cadrul Autorității Naționale pentru Cetățenie, verifică îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege pentru acordarea, redobândirea, retragerea sau renunțarea la cetățenia română.

(2) Comisia are un secretariat tehnic constituit în cadrul Autorității Naționale pentru Cetățenie.

(3) Membrii Comisiei și președintele acesteia se numesc prin ordin al ministrului justiției, pentru un mandat de 2 ani, și pot fi revocați pe toată durata mandatului prin ordin al ministrului justiției.

(4) Comisia are activitate permanentă, este formată dintr-un președinte și din 20 de membri, personal din cadrul Autorității Naționale pentru Cetățenie. Lucrările Comisiei nu sunt publice, acestea se desfășoară în prezența a cel puțin 3 membri și sunt prezidate de președinte, iar în lipsa acestuia, de către un membru desemnat de acesta.

(5) Îndeplinirea sau, după caz, neîndeplinirea condițiilor prevăzute de lege pentru acordarea ori redobândirea cetățeniei române se constată printr-un raport motivat, care se adoptă de Comisie cu votul majorității celor prezenți. În caz de paritate, votul președintelui Comisiei sau al înlocuitorului acestuia este decisiv.

Art. 15. — (1) Cererea de acordare sau de redobândire a cetățeniei este înregistrată la secretariatul tehnic al Comisiei. În cazul în care constată lipsa unor documente necesare soluționării cererii, președintele Comisiei solicită, prin rezoluție, completarea dosarului. În cazul în care, în termen de cel mult 6 luni de la primirea solicitării, nu sunt transmise actele necesare, cererea se va respinge ca nesuținută.

(2) Președintele Comisiei, prin rezoluție, stabilește termenul la care se va dezbate cererea de acordare sau redobândire a

*) Legea nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 743 din 2 noiembrie 2009.

cetățeniei, dispunând totodată solicitarea de relații de la orice autorități cu privire la îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 8 alin. (1) lit. b) și e).

(3) La termenul stabilit în vederea dezbaterei cererii, Comisia verifică îndeplinirea condițiilor necesare acordării sau redobândirii cetățeniei, cu excepția condițiilor prevăzute la art. 8 alin. (1) lit. f) și g).

(4) În cazul în care Comisia constată necesitatea audierii unor persoane care ar putea da informații utile în vederea soluționării cererii, dispune citarea acestora, stabilind un nou termen.

(5) În cazul în care sunt întrunite condițiile pentru acordarea cetățeniei române, Comisia stabilește, într-un termen ce nu va depăși 6 luni, programarea persoanei la interviul organizat pentru verificarea condițiilor prevăzute la art. 8 alin. (1) lit. f) și g).

Art. 16. — (1) Cererea de acordare sau de redobândire a cetățeniei române, formulată potrivit art. 11, este înregistrată la secretariatul tehnic al Comisiei.

(2) Președintele Comisiei pentru cetățenie, prin rezoluție, dispune:

a) solicitarea de relații de la orice autorități cu privire la îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 8 alin. (1) lit. b) și e);

b) completarea dosarului, în termen de cel mult două luni de la primirea solicitării secretariatului tehnic al Comisiei de către petent, în cazul în care se constată lipsa unor documente necesare soluționării cererii, sub sancțiunea respingerii cererii ca nesustenută;

c) fixarea termenului la care Comisia va verifica îndeplinirea condițiilor necesare acordării sau redobândirii cetățeniei române potrivit art. 11, termen care nu va depăși 5 luni de la data înregistrării cererii.

Art. 17. — (1) În cazul în care nu sunt îndeplinite condițiile cerute de lege pentru acordarea ori redobândirea cetățeniei, precum și în cazul nepromovării interviului prevăzut la art. 15 alin. (5) ori al neprezentării, în mod nejustificat, la susținerea acestuia, Comisia, printr-un raport motivat, propune președintelui Autorității Naționale pentru Cetățenie respingerea cererii.

(2) O nouă cerere de acordare sau de redobândire a cetățeniei române se poate depune după 6 luni de la respingerea cererii anterioare.

Art. 18. — (1) Dacă solicitantul este declarat admis la interviu, Comisia va întocmi un raport în care va menționa întrunirea condițiilor legale pentru acordarea sau, după caz, redobândirea cetățeniei.

(2) Raportul, însoțit de cererea de acordare ori de redobândire a cetățeniei, va fi înaintat președintelui Autorității Naționale pentru Cetățenie.

Art. 19. — (1) Președintele Autorității Naționale pentru Cetățenie, constatând îndeplinite condițiile prevăzute de prezenta lege, emite ordinul de acordare sau de redobândire a cetățeniei române, după caz. Ordinul de acordare sau de redobândire a cetățeniei române se comunică solicitantului, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, de îndată, de la data emiterii ordinului.

(2) În cazul în care constată neîndeplinirea condițiilor prevăzute de lege, președintele Autorității Naționale pentru Cetățenie respinge, prin ordin, cererea de acordare sau de redobândire a cetățeniei.

(3) Ordinul președintelui Autorității Naționale pentru Cetățenie de acordare sau de redobândire a cetățeniei române, respectiv ordinul de respingere a cererii de acordare sau de redobândire a cetățeniei române se comunică, de îndată, solicitantului, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.

(4) Ordinul de respingere a cererii de acordare sau redobândire a cetățeniei române poate fi atacat, în termen de 15 zile de la data comunicării, la Curtea de Apel București, Secția contencios administrativ. Hotărârea curții de apel este definitivă și poate fi supusă recursului la Secția de contencios administrativ a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Art. 20. — (1) Cetățenia română se acordă sau se redobândește la data depunerii jurământului de credință.

(2) În termen de 3 luni de la data comunicării ordinului președintelui Autorității Naționale pentru Cetățenie de acordare sau redobândire a cetățeniei române, persoanele cărora li s-a acordat sau care au redobândit cetățenia română vor depune jurământul de credință față de România.

(3) Jurământul de credință se depune în ședință solemnă în fața ministrului justiției și a președintelui Autorității Naționale pentru Cetățenie sau a unuia dintre cei 2 vicepreședinți ai autorității delegați în acest sens și are următorul conținut:

„Jur să fiu devotat patriei și poporului român, să apăr drepturile și interesele naționale, să respect Constituția și legile României.”

(4) După depunerea jurământului, Comisia eliberează certificatul de cetățenie română, care va fi întocmit în două exemplare, semnate de președintele Autorității Naționale pentru Cetățenie, dintre care un exemplar va fi înmănat titularului. Ambele exemplare ale certificatului conțin elemente de siguranță și au aplicate fotografiile ale titularului.

(5) În situația în care copiii minori dobândesc cetățenia română odată cu părinții sau cu unul dintre ei, aceștia vor fi înscrși în certificatul de cetățenie al părinților și nu depun jurământul.

(6) Persoana care a obținut cetățenia română în condițiile prevăzute la art. 10 și 11, cu menținerea domiciliului în străinătate, va depune jurământul de credință în fața șefului misiunii diplomatice sau al oficiului consular al României din țara în care domiciliază, în termenul prevăzut la alin. (2). În acest caz, certificatul de cetățenie română va fi eliberat de șeful misiunii diplomatice sau al oficiului consular respectiv.

(7) În cazul în care copilul devine major în timpul procesului de soluționare a cererii și până la data dobândirii de către părinți a cetățeniei române, acesta va depune jurământul și i se va elibera certificat de cetățenie distinct.

Art. 21. — (1) Nedepunerea, din motive imputabile persoanei care a obținut cetățenia română, a jurământului de credință, în termenul prevăzut la art. 20 alin. (2), atrage încetarea efectelor ordinului de acordare sau de redobândire a cetățeniei române față de persoana în cauză.

(2) Constatarea încetării efectelor ordinului de acordare sau de redobândire a cetățeniei române față de persoanele care nu au depus jurământul în condițiile legii se face de către președintele Autorității Naționale pentru Cetățenie, la sesizarea direcției de specialitate din cadrul autorității, sau, după caz, de șeful misiunii diplomatice ori al oficiului consular.

(3) Persoana care decedează înaintea depunerii jurământului de credință față de România este recunoscută ca fiind cetățean român, la cererea succesorilor săi legali, de la data emiterii ordinului președintelui Autorității Naționale pentru Cetățenie de acordare sau de redobândire a cetățeniei române, urmând a fi eliberat certificatul de cetățenie de către Comisie. Cererea poate fi depusă în termen de un an de la data decesului titularului cererii de acordare sau de redobândire a cetățeniei române.

(4) Persoana care nu poate depune jurământul de credință față de România din cauza unui handicap permanent sau a unei boli cronice obține cetățenia română de la data emiterii ordinului președintelui Autorității Naționale pentru Cetățenie de acordare sau, după caz, de redobândire a cetățeniei române, pe baza cererii și a înscrisurilor medicale, transmise în acest sens,

personal sau prin reprezentantul legal ori convențional cu mandat special, până la data finalizării procedurii de acordare sau, după caz, de redobândire a cetățeniei. Cererea adresată Comisiei privind eliberarea certificatului de cetățenie poate fi formulată în termen de un an de la data luării la cunoștință a termenului de depunere a jurământului de credință. Nedepunerea cererii în termenul de un an atrage încetarea efectelor ordinului președintelui Autorității Naționale pentru Cetățenie de acordare sau de redobândire a cetățeniei române.

CAPITOLUL IV

Dovada cetățeniei române

Art. 22. — (1) Dovada cetățeniei române se face cu cartea de identitate sau, după caz, cu buletinul de identitate, pașaportul ori cu certificatul prevăzut la art. 20 alin. (4).

(2) Cetățenia copilului până la vârsta de 14 ani se dovedește cu certificatul său de naștere, însoțit de buletinul ori cartea de identitate, după caz, sau pașaportul oricăruia dintre părinți.

(3) În cazul în care copilul este înscris în pașaportul unuia dintre părinți sau, după caz, în buletinul de identitate, dovada cetățeniei se face cu oricare dintre aceste acte.

Art. 23. — În caz de nevoie misiunile diplomatice sau oficiile consulare ale României eliberează, la cerere, dovezi de cetățenie pentru cetățenii români aflați în străinătate.

CAPITOLUL V

Pierderea cetățeniei române

Art. 24. — Cetățenia română se pierde prin:

- a) retragerea cetățeniei române;
- b) aprobarea renunțării la cetățenia română;
- c) în alte cazuri prevăzute de lege.

A. Prin retragerea cetățeniei române

Art. 25. — (1) Cetățenia română se poate retrage persoanei care:

- a) aflată în străinătate, săvârșește fapte deosebit de grave prin care vatamă interesele statului român sau lezează prestigiul României;
- b) aflată în străinătate, se înrolează în forțele armate ale unui stat cu care România a rupt relațiile diplomatice sau cu care este în stare de război;
- c) a obținut cetățenia română prin mijloace frauduloase;
- d) este cunoscută ca având legături cu grupări teroriste sau le-a sprijinit, sub orice formă, ori a săvârșit alte fapte care pun în pericol siguranța națională.

(2) Cetățenia română nu poate fi retrasă persoanei care a dobândit-o prin naștere.

Art. 26. — Retragerea cetățeniei române nu produce efecte asupra cetățeniei soțului sau copiilor persoanei căreia i s-a retras cetățenia.

B. Prin aprobarea renunțării la cetățenia română

Art. 27. — Pentru motive temeinice se poate aproba renunțarea la cetățenia română persoanei care a împlinit vârsta de 18 ani și care:

- a) nu este învinuită sau inculpată într-o cauză penală ori nu are de executat o pedeapsă penală;
- b) nu este urmărită pentru debite către stat, persoane fizice sau juridice din țară sau, având astfel de debite, le achită ori prezintă garanții corespunzătoare pentru achitarea lor;
- c) a dobândit ori a solicitat și are asigurarea că va dobândi o altă cetățenie.

Art. 28. — (1) Pierderea cetățeniei române prin aprobarea renunțării nu produce niciun efect asupra cetățeniei soțului sau copiilor minori.

(2) Cu toate acestea, în cazul în care ambii părinți obțin aprobarea renunțării la cetățenia română, iar copilul minor se află împreună cu ei în străinătate ori părăsește împreună cu ei

țara, minorul pierde cetățenia română odată cu părinții săi, iar dacă aceștia au pierdut cetățenia română la date diferite, pe ultima dintre aceste date. Copilul minor care, pentru a domicilia în străinătate, părăsește țara după ce ambii părinți au pierdut cetățenia română pierde cetățenia română pe data plecării sale din țară.

(3) Dispozițiile alin. (2) se aplică în mod corespunzător și în cazul în care numai unul dintre părinți este cunoscut sau este în viață.

(4) Copilul minor, încredințat prin hotărâre judecătorească părintelui care are domiciliul în străinătate și care renunță la cetățenie, pierde cetățenia română pe aceeași dată cu părintele căruia i-a fost încredințat și la care locuiește, cu condiția obținerii acordului celuilalt părinte, cetățean român.

(5) În situațiile prevăzute la alin. (2)—(4) copilului care a împlinit vârsta de 14 ani i se cere consimțământul.

C. Alte cazuri de pierdere a cetățeniei române

Art. 29. — (1) Copilul minor, cetățean român, adoptat de un cetățean străin, pierde cetățenia română, dacă, la cererea adoptatorului sau, după caz, a adoptatorilor, dobândește cetățenia acestora în condițiile prevăzute de legea străină. Minorului care a împlinit vârsta de 14 ani i se cere consimțământul.

(2) Data pierderii cetățeniei române în condițiile alin. (1) este data dobândirii de către minor a cetățeniei adoptatorului.

(3) În cazul declarării nulității sau anulării adopției, copilul care nu a împlinit vârsta de 18 ani este considerat că nu a pierdut niciodată cetățenia română.

Art. 30. — (1) În situația prevăzută la art. 5 alin. (3) copilul găsit pierde cetățenia română, dacă până la împlinirea vârstei de 18 ani i s-a stabilit filiația față de ambii părinți, iar aceștia sunt cetățeni străini.

(2) Cetățenia română se pierde și în cazul în care filiația s-a stabilit numai față de un părinte cetățean străin, celălalt părinte rămânând necunoscut.

(3) Data pierderii cetățeniei române în condițiile alin. (1) și (2) este data stabilirii filiației copilului.

CAPITOLUL VI

Procedura retragerii cetățeniei române și aprobării renunțării la cetățenia română

Art. 31. — (1) Cererea de renunțare la cetățenia română, însoțită de actele doveditoare prevăzute la art. 27, se depune la secretariatul tehnic al Comisiei sau la misiunile diplomatice ori oficiile consulare ale României din țara în care solicitantul își are domiciliul sau reședința.

(2) În cazul în care constată lipsa documentelor necesare soluționării cererii, președintele Comisiei solicită, prin rezoluție, completarea dosarului. În cazul în care, în termen de cel mult 6 luni de la comunicare, nu sunt transmise actele necesare, cererea va fi respinsă ca nesustenută.

(3) În cazul în care dosarul cuprinde toate documentele necesare soluționării cererii de renunțare la cetățenia română, președintele Comisiei, prin rezoluție, dispune solicitarea de relații de la orice autorități cu privire la îndeplinirea condiției prevăzute, după caz, la art. 27 lit. a) și b).

(4) Președintele Autorității Naționale pentru Cetățenie dispune, prin ordin, aprobarea sau, după caz, respingerea cererii de renunțare la cetățenia română, pe baza raportului Comisiei, prin care aceasta constată îndeplinirea sau neîndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 27.

(5) Ordinul președintelui Autorității Naționale pentru Cetățenie de aprobare sau, după caz, de respingere a cererii de renunțare la cetățenia română se comunică solicitantului, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.

(6) Ordinul de respingere a cererii de renunțare la cetățenia română poate fi atacat, în termen de 15 zile de la data comunicării, la Curtea de Apel București. Hotărârea curții de apel este definitivă și este supusă recursului la Secția de contencios administrativ a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

(7) Pierderea cetățeniei române prin renunțare are loc la data eliberării adevărului de renunțare la cetățenia română.

(8) Dovada renunțării la cetățenia română se face cu adevărul eliberat de secretariatul Comisiei, pentru persoanele cu domiciliul în România, ori de misiunile diplomatice sau oficiile consulare ale României, pentru persoanele cu domiciliul sau reședința în străinătate, în baza ordinului președintelui Autorității Naționale pentru Cetățenie.

Art. 32. — (1) Orice autoritate sau persoană care are cunoștință de existența unui motiv pentru retragerea cetățeniei române poate sesiza, în scris, Comisia, având obligația să prezinte dovezile de care dispune.

(2) Președintele Comisiei stabilește, prin rezoluție, termenul la care se va dezbate sesizarea de retragere, dispunând totodată:

a) solicitarea punctului de vedere al autorităților competente cu privire la îndeplinirea condițiilor legale privind retragerea cetățeniei;

b) invitarea persoanei care a formulat sesizarea, precum și a oricărei persoane care ar putea da informații utile soluționării cererii;

c) citarea persoanei în cauză la domiciliul cunoscut sau, dacă acesta nu se cunoaște, prin publicarea citației în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a. Citarea persoanei are loc cu cel puțin 6 luni înainte de termenul fixat pentru dezbateră sesizării.

(3) La termenul stabilit pentru dezbateră sesizării, Comisia verifică îndeplinirea condițiilor necesare retragerii cetățeniei române. Aceasta audiază persoanele citate potrivit alin. (2) lit. b), precum și persoana în cauză. Lipsa persoanei legal citate nu împiedică desfășurarea procedurilor de retragere a cetățeniei române.

(4) În cazul în care constată îndeplinirea sau, după caz, neîndeplinirea condițiilor legale de retragere a cetățeniei române, Comisia va propune președintelui Autorității Naționale pentru Cetățenie, printr-un raport motivat, aprobarea retragerii cetățeniei române sau, după caz, respingerea sesizării.

(5) Președintele Autorității Naționale pentru Cetățenie, constatând îndeplinite condițiile prevăzute de lege, emite ordinul de retragere a cetățeniei române, respectiv de respingere a sesizării de retragere a cetățeniei, în cazul în care constată neîndeplinirea condițiilor prevăzute de lege.

(6) Ordinul președintelui Autorității Naționale pentru Cetățenie de admitere sau de respingere a sesizării de retragere a cetățeniei se comunică persoanei în cauză, precum și persoanei care a făcut sesizarea, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.

(7) Ordinul poate fi atacat, în termen de 15 zile de la data comunicării, la secția de contencios administrativ a curții de apel de la domiciliul sau, după caz, reședința solicitantului. Dacă solicitantul nu are domiciliul sau reședința în România, ordinul poate fi atacat, în același termen, la Secția de contencios administrativ a Curții de Apel București. Hotărârea curții de apel este definitivă și irevocabilă.

(8) Pierderea cetățeniei române prin retragere are loc la data emiterii ordinului președintelui Autorității Naționale pentru Cetățenie de aprobare a retragerii cetățeniei române.

CAPITOLUL VII

Dispoziții finale și tranzitorii

Art. 33. — Sunt și rămân cetățeni români persoanele care au dobândit și au păstrat această cetățenie potrivit legislației anterioare.

Art. 34. — (1) Cererile privind acordarea cetățeniei române și aprobarea renunțării la cetățenia română sunt supuse unei taxe prevăzute de lege.

(2) Prin derogare de la prevederile alin. (1), redobândirea cetățeniei române potrivit art. 10 alin. (2) și art. 11 este scutită de plata taxelor prevăzute de lege.

Art. 35. — Persoanele cărora li s-a acordat cetățenia română, potrivit legii, au toate drepturile și libertățile, precum și obligațiile prevăzute prin Constituție și prin legile țării pentru cetățenii români.

Art. 36. — (1) Cetățenia română cu titlu de „cetățenie de onoare” se poate acorda unor străini pentru servicii deosebite aduse țării și națiunii române, la propunerea Guvernului, fără nicio altă formalitate, de către Parlamentul României.

(2) Persoanele care au dobândit cetățenia de onoare se bucură de toate drepturile civile și politice recunoscute cetățenilor români, cu excepția dreptului de a alege și de a fi ales și de a ocupa o funcție publică.

Art. 37. — Pentru situațiile în care se cere consimțământul celui alt părinte sau al minorului care a împlinit vârsta de 14 ani, acesta trebuie făcut în forma unei declarații autentice date în fața notarului public sau, în străinătate, la misiunile diplomatice ori oficiile consulare ale României.

Art. 38. — (1) Prezentă lege intră în vigoare la 30 de zile de la publicarea în Monitorul Oficial al României.

(2) Cererile aflate în curs de soluționare la data intrării în vigoare a prezentei legi se vor rezolva în conformitate cu prevederile acesteia. Condițiile de dobândire a cetățeniei române rămân supuse reglementărilor în vigoare la data depunerii cererii.

Art. 39. — Pe data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă Legea nr. 24/1971 — Legea cetățeniei române, Decretul-lege nr. 137/1990 privind unele dispoziții referitoare la cetățenia română, prevederile art. 3 și ale art. 8 din Decretul-lege nr. 7/1989 privind repatrierea cetățenilor români și a foștilor cetățeni români, precum și orice alte dispoziții contrare prevederilor prezentei legi.

NOTĂ:

Reproducem mai jos prevederi care nu sunt încorporate în forma republicată a Legii nr. 21/1991 și care se aplică, în continuare, ca dispoziții proprii ale actelor modificatoare:

1. Art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 87/2007 pentru modificarea Legii cetățeniei române nr. 21/1991:

„Art. IV. — Litera n) a articolului 11 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 164 din 2 aprilie 2001, cu modificările și completările ulterioare, se abrogă.”

2. Art. II din Legea nr. 354/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 36/2009 pentru modificarea și completarea Legii cetățeniei române nr. 21/1991:

„Art. II*). — Începând cu data de 1 ianuarie 2010, în vederea înregistrării cererilor de redobândire sau acordare a cetățeniei române, formulate în temeiul dispozițiilor art. 10¹** din Legea cetățeniei române nr. 21/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se vor înființa birouri teritoriale în subordinea Autorității Naționale pentru Cetățenie.”

*) Art. II a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 5/2010 pentru înființarea, organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Cetățenie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 93 din 10 februarie 2010.

***) Art. 10¹ a devenit în urma renumerotării art. 11.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	100	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.000	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	240	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	40	100	250	600	1.320	400	1.000	2.500	6.000	13.200
ExpertMO	90	230	580	1.390	3.060	900	2.250	5.630	13.510	29.720

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	110	280	700	1.680	3.700	1.100	2.750	6.880	16.510	36.320

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica on-line comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

